

DE AVONDBODE

Abonnement
AAN HET BUREAU VAN HET BLAD,
Warmoesstraat, N°. 206.
Bij alle Boekhandelaars en Postkantoren van het Rijk.
Brieven, Gellen, enz., moeten franco
worden ingezonden.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

Pris
VOOR 1 MAANDEN.
te Amsterdam f 7.—
en Buitensiden franco 8.—
ADVERTENTIES.
ZEVEN REGELS of minder f 1.75.
Elken regel meer 26.
ZEKEL voor elke Advertentie en herhaling.. 36.

voor **Staatkunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten en Wetenschappen.**

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM 28 April. De viering van het halve eeuwfeest der Amsterdamse tweeden departements der maatschappij *Tot Nat van 't Algemeen* is, zoo als wij hebben aangekondigd, heden morgen geopend met een feestviering in het kerkgebouw der Remonstranten, daartoe door heeren opioneers der gemeente goedwillig afgestaan. In eene doorvrochte rede, ten beloope, dat de bloei der maatschappij gekenmerkt is door bloei harer departementen, heeft de welsprekende redenaar, de welbekende heer A. A. Stuart, in de eerste plaats de eigenaardige betrekking van elk der departementen tot de Maatschappij, die niet enkel in de maatschappelijke bijdrage, maar in dadelijke werking en medewerking tot bereijning van de algemeene zedelijke en verstandelijke oogmerken der laatste staat, met liksche en sierlijke trekken afgetekend, en vervolgens het werkzaam en levendig aandeel geschiedt, hetwelk door het feestvierend departement in het streven naar de bereiking der oogmerken, in wederzijde met het Amsterdamsch eerste departement, genomen is; bij welke gelegenheid met bescheiden, maar gepaste zelfvoldoening de bijzonderheid werd herinnerd, dat wij voor een groot gedeelte de hervorming der stedelijke armenschoolen, en die der burgerschoolen, door het oprigten van model-schoolen, vroeger onder de benaming van departementale scholen bekend, de herschoolen voor onderwijzers, later ook de tusschenscholen, en vervolgens de herhalingscholen aan de Amsterdamsche departementen verplicht zijn, als tot welk een en ander zij, in wedstrijd, de eerste aanleiding gegeven hebben. Na wijders de aandacht te hebben gevestigd op de verdere, door de departementen daargestelde nuttige en weldadige inrigtingen, zoo als, bij voorbeeld, de teekenschool en de instelling voor het volksonderwijs in de Natuur-, en de werktuigkunde, wierp de redeenaar op de heilrijke vruchten, welke uit alles voortgebragt, eenen aandoenlijken en treffenden blik, in bevestiging, die alle harten troffen, en besloot zijne rede met een kort, maar welverheffend opzien tot den Allerhoogste.

De bloetang gezongen zijnde, eindigde de spreker dit eerste en belangrijke gedeelte der feestviering, met gepaste dankbetuiging aan de aanwezige autoriteiten en verdere genoodigden, aan hoofdbestuurders en bestuurders der eerste departementen; in het bijzonder aan den Eerwaarden predikant, aan den dichter der woorden en aan den componist van de muziek, die met feest hebben bijgedragen; terwijl hij op hartverrinnende toon een' der zinnen (zoo wij meenen den heer DIRK BAUM) geluk wenschte met de afsluiting, dat hij het voorrecht genoot dit feest te mogen bijwonen, als de heer de Heer de enigste, die van de eerste leden des Departements zich in leven bevond.

De heer van Enst Koning is in de zamenstelling der Cantate zeer gelukkig geslaagd; de muziek van den heer ten Cate, naar welke zij vervaardigd is, achtte wij in vele opzichten boven onzen lof, gelijk ook de uitvoering onder directie van den heer Broekhuizen. De heeren Vrugt, van Hove en mevrouw Bujs hebben bij herhaling algemeene toejuichingen verworven. Het ensemble was zoodanig, dat eene slankbare aandoening alle harten verhefde, en de herinnering aan dit gedeelte van het feest niet ligt zal worden uitgewischt.

De memorie tot beantwoording der aanmerkingen, nader gevallen in de afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, nopens de op den 28 Dec. 1839 aangeboden vijf ontwerpen van wet, houdende wijzigingen der Grondwet, in verband met de vorige memorie van beantwoording, van welke laatste wij in tijd verslag hebben gegeven, is van den navolgenden inhoud:

« De twijfel bij de Regering gezeten, of de meerderheid van de tegenwoordig geweest zijnde leden eene geheele herziening der Grondwet verlangde, werd ook de hoofdbeginselen der Nederlandsche Staats-instellingen tot een onderwerp van veranderingen zouden kunnen gemaakt worden, dan wel of het doel zich bepaalde tot eenige wijzigingen, welke de Grondwet van het hertogdom Limburg, in de Grondwet opgenomen als provincie (want dat het eene provincie zal zijn, even gelijk het groot-hertogdom Luxemburg dit vroeger was, kan wel niet twijfelachtig zijn, en is, gelijk in eene Afdeeling te regt is opgemerkt, blijkbaar uit het ontwerp D), zal voorts, ten

aanzien van zijne betrekkingen tot het Deutsche Verbond, geene meerdere ongelegenheid geven, dan bevorens het groot-hertogdom Luxemburg heeft opgeleverd; en het grondwettelijk beginsel der gelijkheid van alle ingezetenen voor de wet, bijzonder ten aanzien van militaire verplichtingen, zal aldaar evenmin geschonden worden, als ten aanzien van de ingezetenen van Luxemburg het geval is geweest; terwijl daarenboven de staatkundige oorspronkelijke vorming van elken Staat deszelfs huishoudelijke instelling bedingt en voorafgaat.

« Bij de daaromtrent in eene afdeeling geopperde bedenking, schijnt aan de aandacht ontgaan te zijn, dat de band met het Deutsche Bondgenootschap een servituit is, door de tractaten gelegd op het aan den Koning toegekende deel van Limburg, als voorwaarde dier toekenning, en tot schadeloosstelling ten behoeve van het gedachte Bondgenootschap voor het verlies van de helft van het Groot-Hertogdom. Alle die bijzonderheden doen zien, hoe noodzakelijk het is, dat, in de beoordeeling van hetgeen Limburg en Luxemburg betreft, de bepalingen van het tractaat vooral geraadpleegd worden; dat tractaat, is wel aan de Grondwet vreemd, maar geenszins aan Nederland, en als eene geschiedkundige gebeurtenis bij de considerans der wetten vermeld, terwijl dan ook de inhoud van dat tractaat niet heeft toegelaten de grenzen van het hertogdom Limburg, in art. 4 van het ontwerp A, op eene andere wijze aan te duiden, dan bij dat artikel is gedaan.

« De stelling, dat de goedkeuring der Staten-Generaal op de tractaten van den 19 April 1839 zoude zijn vereischt geweest, is door geene redenen gestaafd geworden, terwijl, de Regering hare bevoegdheid tot de afsluiting dier tractaten door de letter zelve der Grondwet betoogd heeft.

« Dat het Deutsche gedeelte van het Groot-Hertogdom niet langer grondwettelijk onder Nederland zoude blijven, maar daarvan afgescheiden zijn, konde voorwaar nimmer als bestanddeel in art. 29 of in eenig ander artikel der Nederlandsche Grondwet worden opgenomen; — en dat artikel is voorts in geenen deele vatbaar voor de daarin door eene Afdeeling verlangde verandering of inlassing van het woord *voortaan* of van de woorden: behoudens de Luxemburgsche kroon: — zoo wel door de eene als door de andere inlassing zoude wederom het behoud der Groot-Hertogelijke waardigheid, welke des Konings voormalige Erfstaten heeft vervangen, afhankelijk gemaakt worden van den uitslag eener aangeboden wet.

« De nu voor het eerst geopperde vraag cindelijk, tot de Luxemburgsche grondwettelijke instellingen betrekkelijk, mag gezacht worden geenszins Nederland te betreffen.

« Na de voorafgaande behandeling van punten van meer algemeenen aard, konen thans nog in aanmerking de navolgende bijzonderheden:

« De, naar het schijnt, door eene groote meerderheid goedgekeurde splitsing der provincie Holland in twee deelen, is, uit den aard der zaak, verboden met de vestiging van een provinciaal gerechtshof in Noord-Holland.

« Volgens art. 71 der Grondwet, beoemt de Koning de leden van den Raad van State zooveel mogelijk uit de verschillende provincien van het Rijk, en er is geen grond om aan die voorzigtige bepaling eene meer imperative rigting te geven, welke naleving wel eens, behoudens de algemeene belangen, uiterst moeilijk zoude zijn.

« De bevolking is wel een der voornaamste, maar geenszins de eenige uitsluitende maatstaf van berekening geweest voor het getal leden uit elke provincie in de Tweede Kamer der Staten-Generaal, en er is geen overwegende grond, om aan sommige provincien thans meerdere regten te geven, en aan andere bestaande regten te ontnemen; bovendien is het eene onmogelijkheid om, naar aanleiding der bevolking alleen, het juiste ten de te vinden, terwijl ook de ervaring de noodzakelijkheid niet heeft geleerd, om van de bepalingen der Grondwet af te gaan.

« Het behouden der Eerste Kamer van de Staten-Generaal is, naar het oordeel der Regering, eene der fundamentele verordeningen van het Nederlandsche staatsregt. De in eene afdeeling verlangde uitsluiting van het lidmaatschap dier kamer met betrekking tot ambtenaren, enz., kan thans even weinig in aanmerking genomen worden als eene in vorige jaren verlangde uitsluiting van regterlijke en andere ambtenaren, bijzonder van officieren van justitie, uit de Tweede Kamer.»

De antwoorden der Regering op de bedenkingen der afdeelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, nopens de nader aangeboden zeventien ontwerpen van wet, betrekkelijk de Grondwet, worden eerstdaags te gemoet gezien.

de vorige processen-verbaal is te kennen gegeven, in verband met de gebozide uitdrukking van geheel herziening.

« De tegenwoordige processen-verbaal hebben dien twijfel nog nader geregvaardigd; vernits, terwijl er aan de eene zijde betuigd wordt, dat men de hoofdbeginselen van het Nederlandsche Staatsregt onaangeroerd wenschte te laten, elders de verbetering der grondslagen van de huishouding van Staat als onvermijdelijk noodig wordt voorgesteld, ja zelfs in hetzelfde proces-verbaal van eene der Afdeelingen gezegd wordt, dat men geene geheele herziening der Grondwet verlangde, waarbij ook de hoofdbeginselen der Nederlandsche Staatsinstellingen tot een onderwerp van veranderingen zouden kunnen gemaakt worden; en hierop echter dadelijk volgt, dat het daarstellen van slechts eenige wijzigingen, welke de grondzuilen van den Staat onaangeroerd zouden laten, onvoldoende voorkwam; en heeft de regering zich niet kunnen oplossen, hoe men de grondzuilen van den Staat kan aanroeren, zonder de hoofdbeginselen der Nederlandsche Staats-instellingen tot een onderwerp van veranderingen te maken.

« De vernietiging van de drie standen; het invoeren van directe verkiezingen; het vernietigen der provincien en van derafzover besturen; het vernietigen van de Eerste Kamer der Staten-Generaal; de afschaffing van den Raad van State; en de beperking van het Koninklijk regt in het sluiten van tractaten, om van menigvuldige andere niet te spreken, zijn zoo vele bijzonderheden, welke tot die opvatting der Regering geleid hebben.

« Bijaldien zij daaromtrent, tegen verwachting, mogt hebben misgetast, of wel bijaldien de bovengenoemde punten of sommige derzelve zouden moeten gescht worden, niet te grijpen in de constitutive of fundamentele beginselen van den Staat, dan schijnt het ontwijfelbaar, dat de vraag, welke verordeningen de hoofdbeginselen der Nederlandsche Staats-instellingen, en de grondzuilen van den Staat zijn, eene *petito principii* wordt.

« Ook nu wederom zijn in de laatste processen-verbaal een paar dier bijzonderheden niet onaangeroerd gebleven, het behoud namelijk of de afschaffing van de Eerste Kamer en van den Raad van State; in sommige dier processen-verbaal is, naar het voorkomt, niet met volkomen duidelijkheid de meening uitgedrukt; in een ander wordt eene slotverklaring aange-troffen, welke de gegrondheid van den gezeten twijfel der Regering zeker geenszins wedsprekt: maar hoe het dan ook met dat alles gelegen moge zijn, zoo veel is zeker, dat de uitdrukking van den twijfel, bij de Regering gezeten, en bij de vorige memorie van beantwoording vermeld, alleen ten doel heeft gehad, om de aandacht der Kamer op het gezigtspunt te vestigen, dat, indien de meening hare meerderheid werkelijk mogt zijn, dat zoodanige geheele herziening der Grondwet in aanmerking moest komen, waarbij ook de hoofdbeginselen der Nederlandsche Staats-instellingen tot een onderwerp van veranderingen zouden kunnen gemaakt worden, in dat geval Limburg zoude kunnen gescht worden, op den bij die memorie aangeuiden voet, meer aanspraak te mogen maken op voorafgaande deelneming in zoodanige herziening, dan op voorafgaande deelneming in wijzigingen van anderen aard.

« Aanneemende, dat niet de eerste, maar wel de laatste beoogd waren, is de vorige memorie van beantwoording grootendeels dienende geweest om te doen zien, dat er althans geene overwegende en alles afdoende gronden waren, om, ten aanzien van wijzigingen, de grondslagen van den Staat niet rakende, eene prejudiciële questie te maken van de Limburgsche deelneming aan de raadsplegingen; en men had zich geveild, dat die beschouwing den bijval der Afdeelingen zoude hebben verworven.

« Daarmede vleit men zich nog; want hoezeer ook geenszins ontkend wordt, dat het vraagstuk voor verschillende beschouwingen vatbaar is, zoo blijft echter de betoogbaarheid van het regt der Limburgsche bevolking, van de uitvoerlijkheid van deszelfs regelmatige toepassing, en van de doelmatigheid der toepassing hoogst mogelijk, terwijl het alhier eene bevolking geldt, welke, ten gevolge der staatkundige gebeurtenissen der tien laatste jaren, in eenen zoo geheel van Nederland afgescheiden toestand verkeerd heeft.

« Deze beschouwingen, gevoerd bij andere gronden, in de vorige memorie opgegeven, doen het vertrouwen koesteren, dat het Limburgsche vraagstuk aan de aanneming der wets-ontwerpen niet in den weg zal staan.

« Het hertogdom Limburg, in de Grondwet opgenomen als provincie (want dat het eene provincie zal zijn, even gelijk het groot-hertogdom Luxemburg dit vroeger was, kan wel niet twijfelachtig zijn, en is, gelijk in eene Afdeeling te regt is opgemerkt, blijkbaar uit het ontwerp D), zal voorts, ten

MINOBLWERK.

WRAAK OM WRAAK.
(Naar het Fransch.)

I.
Het was op een' warmen Julijdag, onder Sicilië's brandenden Hemel, en des middags ten twaalf ure.
Een Zwitsersch bataillon, in dienst des Konings van Napels, en door den generaal DEL-CARATTO, Zr. Ms. stedehouder in Sicilië, afgezonden, had in het digt van een bosch, dat zich langs de baai van Catana, en tot in de bloeiende velden van den *Val di Noto* uitstrekt, halt gehouden: door vermoeienis en hitte algemat en uitgeput, vlijden zich de soldaten, in de schaduw, op den grond.
De commandant van dien troep zette zich met eenige officieren aan den voet van een' boom neder. Het was een man, onstreeks dertig jaren oud, en door zijne verdiensten meer nog dan door zijn naam spoedig tot den rang van kolonel was geklommen: het was een dier schoone Italiaansche boofden, vol nitdrukking en hartstogt. Men verhaalde van hem de grootste tegenwoordigheden.... In koelen bloede, zeide men, had hij om één onbeduidend woord, met zijn besten vriend *geduëlleerd*, en dien moeddoogen had hij verloren. Toen de arme jongeling hem om genade smeekte: daaren-teen behoud van hun leven en goed verschuldigd.
« Hoe nu een karakter te verklaren, dat heden onverbiddelijk en bloed-dorstig, morgen edelmoedig en zachzinnig is... Want zoodanig was de karakter, die door den generaal DEL-CARATTO werd afgezonden ter vervolging van eenige vogelvrij verklaarde Siciliërs, die, toen de cholera-epidemie de ganse huisgezinnen wegmaalde, in het opvoer eene uitvlugt meenden te vinden.
« Met de onbeperkte magt bek'eed, was graaf MAX alleen gehouden, zijnen last, zonder uitsel, ten uitvoer te brengen. Zijne behendige wakk-

zaamheid en overmoedige nasporingen werden dan ook met den, voor hem en de zijnen, meest voorspoedigen uitslag bekroond.
Zoo als wij zeiden, was graaf MAX omringd door zijne eene soort van krijgsraad vormende officieren, onder een' boom gezeten: hij wenkte een' sergeant, die een' drom soldaten scheen aan te voeren: te midden dier soldaten was eene jonge, schoone Siciliaansche vrouw.
Zij naderde: hare kleeding was ordeloos, haar hoofd was nederwaarts op haren boezem gebogen: zij naderde.
En toen zij vóór de officieren stond, streek zij hare zwarte lokken ter wederzijde van het engelachtigste gelaat....
Bij den aanblik van eene zoo edele als roerende onderwerping, van eene zoo lieve als bedaarde houding, zwegen en bogen allen. De officieren waren met dat zestienjarig meisje begaan, en trachten niet hunne ontroering te verbergen.
Toen zag men over de lippen van den kolonel MAX een' glimlach zweven, en wellicht verspreidden gedachten van liefde en medelijden die ongewone zachtheid over zijne altijd ernstige, ja, sombere en koude gelaatstreken. Maar spoedig verdween die uitdrukking, welke hij niet eene schielijke beweging poogde te verdrijven, als wilde hij zich van eene lastige herinnering ontdoen.... Hij rigtte het woord tot het meisje:
« Noemt men u niet STEFFANA GRIMALDI? »
« Ja. »
« Weet gij tot welke straf de wet alle degenen veroordeelt, die aan de Catalaanse vlugtelingen eene schuilplaats verleen? »
« Ik weet het. »
« Gij hebt nogtans GIACOMO GRIPPI in uws vaders *villa* opgenomen: gij hebt u dus tegen uw' soeverein durven verzetten: gij zijt des doods schuldig, en gij kunt uwe straf niet ontgaan dan door ons te zeggen, wat er van hem is geworden. »
Het meisje grimlacht versmadelijk, en antwoordde:
« Wij hebben GIACOMO GRIPPI ontvangen, dat is zoo, maar hij is mijn verloofde: ik benin hem, en meer behoeft ik u niet te zeggen.... Wreek u op mij, zoo dit uwe heerte is, over den haat, dien gij hem toedraagt... »
Ieder sidderde, want ieder begreep, dat zij bereid was te sterven.
MAX naderde haar, en fluisterde op een' toon van ware belangstelling:

« Spreek, spreek, STEFFANA: mijne bevelen zijn onbetwepelijk, en uitsluitende, of onderscheidingen te maken is mij onmogelijk: en, dan zullen wij GIACOMO welligt niet eens vinden, en, zoo zult gij beiden ge-red zijn. »
Tot eenig antwoord, trad de jonge vrouw met afkeer terug en weder te midden der soldaten.
« MAX, riep den sergeant ter zijde, en zeide hem iets, dat niemand verstond, maar dat ieder begreep: en zich daarop tot de officieren kee-rende, gaf hij het teken tot den afmarsch.
Het bataillon trok zijwend en stil lang de oevers der baai, den sergeant met zijn detachement en zijne gevangene achterlatende.
En weinig oogenblikken later weergalmde eene losbarsting: STEFFANA viel, de armen over haren boezem kruisende: hare schoone zwarte lokken werden met bloed en zand bezoeeld.

II.
Ik ontving eenige maanden later, op het tijdstip, dat de tweede episode van dit kleine drama voorviel, een briefje van JULIUS B., een' mijner beste vrienden en legatie secretaris te Napels, die mij toegang tot de voornaamste *conversazioni* van de hoofdstad had verschaff. Dat briefje bevatte eene uit-noodiging van wege de *signora* MARINELLI voor mij, om dien avond hare *medianoche* te komen bijwonen; en de verwittiging, dat mijn vriend mij waarschijnlijk eene dienst zou vergen.
De *medianoche* is een nachtelijk Italiaansch feest, waar ongedwongenheid zoo niet toomeloosheid voort. Dat wist ik: welke dienst ik mijn vriend zou kunnen en moeten bewijzen, wist ik niet. De *signora* MARINELLI was was niets meer en niets minder dan de *prima donna* van het *San-Carlo*-tooneel, die eene in het oog loopende vooringenomenheid voor mijn vriend koesterde: hare *salons* waren wel de aangenaamste, die ik ooit bijwoonde. *La diva* bewoonde een' der vleugels van het *Palazzo* MANFREDONIA: een adellijk en somber verblijf, maar door de verleidelijke en grillige *signora* met smaak en buitensporigheid verfraaid en opgesierd.
Toen ik binnenkwam was het feest op zijn toppunt van luister en glans: de *salons* wemelden van eene schitterende, gonzende menigte. Overal ge-drang, overal geschater, overal vrolijkheid.

's GRAVENHAGE 27 April. De Tweede Kamer der Staten-Generaal zal morgen ten 2 ure vergaderen.

Men verneemt, dat in die zitting door de commissie tot de verzoekschriften rapport zal worden uitgebracht op onderscheidene stukken, alsmede door de centrale afdeling het rapport over de begrotingswetten voor 1840, waartegen nog altijd vele bedenkingen schijnen te blijven bestaan.

De openbare beraadslagingen over die ontwerpen worden binnen eenige dagen verwacht.

Men verneemt, dat de majoor A. H. baron Sløet van Oldruitenborgh van het regiment laniers door Z. M. den Koning is benoemd tot adjutant van Z. K. H. Prins Alexander der Nederlanden, commandant der zware kavallerie; alsmede, dat de majoor van den generaal staf, H. P. F. Rigot, tot dus verre toegevoegd aan Z. K. H. Prins Alexander, benoemd is tot adjutant van Z. M. den Koning.

BERGA 27 April. Nadat de alhier ter stede gevestigde zangvereniging *Concordia*, reeds vroeger, met lofwardigen ijver, afzonderlijke stukken uit Haydn's Oratorium *de Scheping*, boeiend, en bij de uitvoering in hare koor-concerten uitmuntende proeven van dit heerlijk zangstuk had geleverd, strekt het ons thans tot een waar genoegen te kunnen vernemen, dat door de gezegde zangvereniging, in haar vierde en laatste koor-concert van den afgelopen winter, op Woensdag aanstaanden, de gehele *Scheping* zal uitgevoerd worden, en alzoo onze woonkunstminnende stadgenooten, leden der vereniging, zich aan het genot zullen kunnen vergasten, hetwelk de uitvoering van Haydn's overheerlijk meesterstuk in zijn geheel, allen inboezemt, die vatbaar zijn voor de gewaarwordingen, welke het edele en liehevane, waarvan dit zangstuk overvloedig, doet ontstaan.

BELGIË.

BRUSSEL 27 April. De zaak, wegens het oproer te Gent in September en October j. l., welke sinds verschillende dagen voor het hot van assises alhier werd behandeld, is ten einde gelopen. De daarin betrokken personen zijn door de Jury niet schuldig verklaard, met uitzondering alleen van zekeren Siriacops, die, omdat hij eenen commissaris van politie eenen stoot had toegebracht, tot 3 maanden gevangenis is veroordeeld.

De generaal van der Smissen heeft aan den Voorzitter van de Kamer der Vertegenwoordigers en aan dien van den Senaat eenen brief gerigt, waarin onder anderen het volgende voorkomt:

«Voorzeker, de tijd is nog niet gekomen, dat men de geheele waarheid zal kunnen zeggen ten aanzien van de gebeurtenissen, waarvan ons land het tooneel is geweest; maar om slechts van mij zelven te spreken, van wien op dit oogenblik alleen de rede is, kan ik zeggen, wat men in 1831 wilde, en wat de buitenlandsche diplomatie zelve op dat tijdstip toestemde.

«In Maart 1831 heeft België, dat in opstand was gekomen, niet om een geheel onwettig stand te brengen, die het zelf verrast heeft, maar om een administratieve scheiding met Holland daar te stellen — in 1831 heeft België zich tot eenen onafhankelijken staat verklaard: die onafhankelijkheid was een te zware last voor zijne zwakheid, en aanzienlijke personen poogden hetzelfde daarvan te ontlasten door een zamenstelling (*fusie*) met het Frankrijk van 1830; maar Frankrijk te zwak of te schroomvallig, misschien ook te verstandig, naar den zin van de voorstanders der vereniging, (*réunion*) nam deze openingen niet aan.

«België, genoodzaakt zich eenen steun te zoeken, wendde zich tot Duitschland, dat zulks van de hand wees; het wendde zich andermaal aan Frankrijk, dat het niet eens een koning wilde geven. Er was toen nog geene kwestie, om er eenen aan Engeland te vragen, zoo als later plaats vond; te meer, daar het protocol van 1 Januarij 1831, gesteld in de volgende bewoordingen, weinig hoop van dien kant liet:

««Geen lid, behoorende tot de familie der vijf Mogendheden, zou aan België toegestaan worden, ingeval de kroon aan hetzelfde zou aangeboden worden.»

«België wees de vreemde pretendenten zonder steun van de hand, het weigerde inlandsche koningen te hebben; België kon zich met zijnen toemaligen staat niet vergenoegen; het behoeft een gouvernement. Het moest, in één woord, bestaan, want het was nog niets; het is toen, dat vele verlichte personen, terug gekomen van de eerste opgewondenheid en verwoering, welke altijd met de groote staatkundige gebeurtenissen gepaard gaan, al de partij begrepen, die België van zijne onwettigheid kon trekken, door eenige der banden weder aan te knopen, die hetzelfde vroeger met Holland hadden vereenigd.

«Administratieve scheiding en handelvereniging; ziedaar, wat toen de mannen wilden, die bewijzen van vaderlandsliefde hadden gegeven; ziedaar wat België kon verkrijgen door een Prins uit het Huis van Oranje tot opperhoofd te verkiezen.

«Alle de voornamen personen te noemen, die het genoemde plan opgevat of daarin gedeeld hadden, zou thans geheel noodeloos zijn; maar hetgeen ik kan zeggen, hetgeen overigens iedereen nu weet, is, dat het voorloopige hoofd van den voorloopigen staat van dat tijdstip, de achtenswaardige regent zelf deze combinatie niet van de hand wees; het doel, dat zij zich voorstelden was, wat het inwendig beheer betreft, een gouvernement; wetten en instellingen, in overeenstemming met de wenschen en zeden des lands; vrijheid van godsdienst; algehele vrijheid van taal voor hen, die zich niet genoegzaam vrij achtten onder het Nederlandsch gouvernement; uitwegen geopend aan alle takken van nijverheid en handel; gemakkelijke uitvoer naar Holland, en de koloniën van alle onze voortbrengselen, enz.; ten aanzien van het buitenland, kracht en waardigheid tegenover de Mogendheden; krachtadige bescherming van onzen handel en van onze zeevaart; eerbiediging van den Belgischen naam.

«Ziedaar, wat onze wenschen waren; onze verwachtingen; de droom mischien, die mij heeft kunnen verblinden.

«Was dit de daad van eenen verrader, van een slecht mensch? De zaken uit het tegenwoordig gezichtspunt beschouwende, is het mogelijk, mijne heeren, dat hij niet al de uitmuntendheid der in 1831 mislukte combinatie zult aannemen; maar u op het toenmalig tijdstip terug brengende, zult gij zonder twijfel erkennen, dat die droom slechts die kon zijn van een welgezind burger, van eenen waarachtigen vriend zijns lands, die slechts wilde helpen den afgrond der regeringloosheid te dempen, gered, om ons allen te verlossen. Gij zult vooral erkennen, dat dit plan voor België niet

dien treurigen staat van onzijdigheid zou na zich gesleept hebben, alsook de smartelijke scheiding, waarin men heeft moeten toestemmen, ten aanzien van dat gedeelte, dat wij afgestaan noemen, maar dat op zijne beurt zich verraden zegt, namelijk van Limburg en Luxemburg.

«Ik heb u gezegd, mijne heeren, wat mogelijk en nuttig is thans te zeggen; ik zal mij niet verneemen, door de beleedigingen te wederleggen, die men mij aangedaan heeft; men heeft ten minste lichtvaardig gehandeld, door als schuldig te beschouwen den man, die aanbod om over zich regt te doen spreken; men heeft nog meer dan dat gedaan, door deze daden aan verachtelijke en lage gevoelens toe te schrijven, en aan een venaliteit, waartoe tusschen allen verstand even onregtvaardig als beledigend zou zijn, en ten welken opzichte men hen kan uitarten eenig het minste bewijs te leveren.»

FRANKRIJK.

PARIS 26 April. De prinses Victoria is eergisteren avond ten 10 ure, vergezeld van haren vader, prins Ferdinand van Saken-Coburg-Cohary, en van haren broeder, prins August, op het kasteel van Compiègne aangekomen. De stad was geheel geillumineerd en leverde een verrassend schouwspel op. Gedurende de gehele reis, die door het schoonste weder is begunstigd, heeft de vorstin overal de levendigste blijken van belangstelling van de zijde der bevolking ontvingen. Gisteren morgen ten 11 ure is H. D. H. van Compiègne naar St. Cloud vertrokken, alwaar zij echter eerst des avonds ten 7 ure is aangekomen; hare aankomst was vertraagd door de hulde, die haar van alle kanten op haren weg werd toegebracht. Het gehele Koninklijke gezin was vereenigd. Zoodra de prinses den koning benierkte boog zij de knie, maar Z. M. hief haar op en omarmde haar met hartelijkheid. Alle de ministers hadden zich naar het kasteel van St. Cloud begeven, en hebben de eer genoten, persoonlijk aan de prinses te worden voorgesteld, wier zedige bevaligheid en treffende schoonheid aller oogen bekoorde. De Koning der Belgen was den vorigen avond aangekomen. De prins Ferdinand heeft, met hand en van Lodewijk Philips, het grootkruis van het legioen van eer ontvangen. De jeugdige prinses, haar vader en broeder schenen getroffen, en verheugd door het onthaal, hun door Frankrijk gedaan. De Koning, de Koningin en de Hertog van Nemours betoonden zich niet minder getroffen, wegens de nieuwe verwachtingen van geluk, welke dezen dag aan het Koninklijk geslacht aanbrengt. Men verzekert, dat de aanstaande hertogin van Nemours den eersten Mei hare intrede binnen Parijs zal doen, en dat de nationale garde zal worden opgeroepen, om aan weerszijde van haren weg, van de eereboog de l'Etoile, tot aan het paleis der Tuileries, geschaard te staan.

De Kamer der Afgevaardigden heeft zich gisteren met onderscheidene bij haar ingekomen verzoekschriften bezig gehouden, waaronder een van den advocaat Molineau, die zich thans te Amsterdam bevindt, bijzonder de aandacht heeft getrokken. Dit verzoekschrift had betrekking op de gevolgen voor den Franschen handel van het Deutsche tolverbond. De heer Tesnières, die daarover verslag uitbragt, gaf te kennen, dat de commissie, zonder de reden van het stilzitten en de werkloosheid van het Fransche gouvernement in een zwaar gewichtige zaak te onderzoeken, en vernomen hebbende, dat er ten dezen aanzien onderhandelingen met de Deutsche Staten waren aangevangen, dien ten gevolge, voorstelde het bedoelde verzoekschrift naar den raads-president, en naar den minister van Buitenlandse Zaken te zenden. De heer Thiers heeft het noodig geoordeeld, het spreekgestoelte te beklommen,ammerkende, dat hij zich geenszins tegen de gevraagde verzending wilde verzetten, maar dat het niet mogelijk is geweest, het tot stand brengen van het Deutsche tolverbond te verhinderen. Wellicht, zeide hij, had men sommige kleine staten door het doen van concessien kunnen afhouden, doch deze concessien zouden voor sommige takken van de Fransche nijverheid vele bezwaren hebben opgeleverd. Meer goeds is er te verwachten van de tot dat einde met Pruisen aangevangen onderhandelingen. Weldra, zoo besloot de minister, moeten de Afgevaardigden van alle de Staten zich te Berlijn vereenigen; aldaar zullen onderhandelingen gevoerd worden, waarbij de Fransche belangen zullen vertegenwoordigd worden; dan zal het oogenblik daar zijn, om met kennis van zaken en met voordeel gunstige bepalingen te doen vaststellen, en dat zal geschieden. (Zeer veel.) Alzoo, zal Frankrijk opofferingen moeten doen, bij voorbeeld op zijne lakens en wijnen, terwijl het tarief op het vee zal gewijzigd worden. Ik mag niet de mate dier opofferingen doen kennen; ik wijs slechts de voornaamste punten aan; de Kamer is te verlicht, om niet in te zien, dat, bij een dergelijke associatie, de opofferingen wederkeerig behoorden te zijn. Men ontvangt niets, wanneer men niets geeft. — Na een korte woordenwisseling, waarbij enkele afgevaardigden uit de Elzas hunne mening te kennen gaven, dat een der eerste vruchten, welke de onderhandelingen behoorden op te leveren, moest zijn de vrije vaart op den Rijn voor Fransche schepen, op dezelfde voorwaarden, als die onder andere vlaggen, heeft de Kamer de verzending van het verzoekschrift naar den raads-president bevolen.

BAYONNE 22 April. Het gerucht heeft geloopt, naar rapporten van Carlistische oorsprong, dat de afdeeling Christino's, onder het bevel van Aspizor, in Katalonië, in den omtrek van Milagro, door het Carlistisch opperhoofd Segora was geslagen; dit bericht vereischt echter nadere bevestiging.

DUITSCHLAND.

POSSEN 18 April. Aan de deputatie uit deze stad, die zich naar Berlijn heeft begeven, belast met de zending aan Z. M. den Koning, ten doel hebbende, de in vrijheidstelling van den aartsbisschop von Dunin te verzoeken, is, van wege Z. M., door den minister van Binnenlandsche zaken, het volgende antwoord gegeven: «Z. M., ofschoon regt latende wedervaren aan de godsdienstige beweegredenen, die tot dit verzoek aanleiding geven, vermeent echter aan den aartsbisschop geene gratie te moeten verleenen, vóór dat die prelaat weder aan de verplichtingen voldoet, waartoe hij zich bij eede heeft verbonden, en aan den Koning en de wetten des lands die gehoorzaamheid betoont, waardoor het beheer der kerkelijke zaken tot den jare 1837 zoo wel is gehandhaafd, en die eensgezindheid is bewaard gebleven, welke Z. M. zoowel als de petitionarissen vurig wenscht hersteld te zien.»

Part. Correspond. KLEEF 26 April. Heden ten een ure is alhier het bericht ontvangen, dat een gedeelte van het Rijkswoud, in de omstreken van Goch

en Asperden, in laaije vlam stond. Van de hoogte des Schlossbergs, die in deze stad, kon men de dikke rookwolken zien optijen, en, op oogenblik, dat ik dezen schrijf (8 ure), schijnt men den brand nog meester te zijn, want aanhoudend ziet men van dit punt zwarte rookwolken, zich verheffen; — bijzonderheden van dezen brand, die vermoedelijk door een misdadige hand, in een groot gedeelte van het gewoont, is aangelegd, zijn voor het oogenblik niet mede te deelen.

RUSLAND.

ST. PETERSBURG 18 April. In den nacht van den 24 op den 25 der vorige maand is de groote Hebrerische boekdrukkerij van de gebroeders Ruge in Wilna geheel in asch gelegd. Met de meeste inspanning heeft men lettergieterij gered, die voor de beste in die stad wordt gehouden. Een boekdrukkersgezel heeft bij deze ramp het leven verloren. De schade wordt 200,000 Z. R. berekend.

STADS NIEUWS.

Men verneemt, dat tot onderwijzer voor de wiskunde, aan de Kweekschool voor de Zeevaart alhier, benoemd is de heer J. Jonkhert, in plaats van wijlen den heer Liewens.

De criminele regthank in Holland heeft, op den 27 April, Christoffel Bruin schuldig verklaard aan enkelen diefstal, en dienvolgens veroordeeld tot vijf jaren correctionele gevangenis, alsmede in de kosten.

GETROUWD. 27 April. H. A. Schaap en J. M. Brinker.
BEVALIEN. 25 April. J. Schultz, geb. Schottelink, Z. — 26 April. H. Rademaker, geb. Argelo, Z. — A. H. F. Stenbergh, geb. Kraft, G. Ten Brink, geb. IJsbands, Z. — H. Ingenohl, geb. Schor, D.
OVERLEDEN. 24 April. A. M. Romeis, 5 m. — 25 April. A. Praag, geb. Winnink, 39 j.

Beursprijzen der Effecten.

OMSCHRIJVING DER EFFECTEN.	AMSTERDAM, 28 April. 4½ Ure.					
	volg. de Soct. tot nut des Obligatie-handels.			volgens de Effect-en-Societ.		
	van	tot	gebleven	aag- ste.	hoog- ste.	van
NEDERL... Werk. Schuld... 2½	52½	4	1½	52½	1½	
Dito... 5	99½	100	99½	99½	1	
Uitgest. dito... 5	»	»	»	»	»	
Kansb... 5	23½	24	23½	23½	1½	
Amort. Syndic... 4½	90½	91½	91½	90½	91½	
Dito... 3½	75½	4	1	75½	1	
Hand. Maatsch... 4½	181½	182	181½	181½	4	
N. dito... 4½	»	»	»	»	»	
N. dito 1837... 4½	»	»	»	101½	»	
Entrepôt-Dok... 4½	»	»	»	»	»	
O. I. Leening... 4	»	»	»	»	»	
Dito... 5	97½	98½	97½	97½	98	
Aand. Kansb... 4½	»	»	»	»	»	
Spoorw. Haarl... 4½	»	»	»	»	»	
Dito Rijn... 4½	»	»	»	»	»	
FRANK... Inscr. G. B... 3	»	»	»	»	»	
ENGL... Dito... 3	»	»	»	»	»	
SPANJ... Arden's... 5	25	4	1½	25½	1	
Dito onbep... 5	»	»	»	»	»	
Passive... 5	7½	4	1½	7½	1½	
Deferred... 5	14	4	1	»	»	
Fr. Uitgest... 5	»	»	»	»	»	
Eog. dito... 5	»	»	»	»	»	
PORTUGAL... Oblig. te Lond... 3	»	»	»	»	»	
NAPOL... Cert. L. & B... 5	94½	4	1	94½	»	
Dito F. & C... 5	96½	4	1	96½	»	
Dito te Lond... 5	»	»	»	»	»	
RUSLAND... 1798, 1816... 5	105½	106½	106	106	»	
1823, 1829... 5	105½	106	105½	105½	»	
1831, 1833... 5	98½	4	1	98½	»	
Oblig. te Lond... 5	104½	4	1	104½	»	
Dito te Hamb... 5	»	»	»	»	»	
Inscr. Assign... 5	69½	70	69½	69½	»	
Cert. dito... 5	71½	4	1	71½	»	
POLEN... Aand. fl. 300... 5	145	146½	145½	146	»	
Dito fl. 500... 5	129½	130½	130	»	»	
PRUISSEN... Dito R. 50... 5	»	»	»	»	»	
g.Lond. 1830... 4	»	»	»	»	»	
OOSTER... Aand. fl. 100... 5	»	»	»	»	»	
Dito fl. 250... 5	»	»	»	»	»	
Metaaliek... 5	105	4	1	105½	1	
Dito... 3	»	»	»	»	»	
Dito... 2½	57½	58½	58½	»	»	
Dito te Lond... 5	»	»	»	»	»	
Weenb. G. & C... 5	»	»	»	»	»	
Dito... 4	»	»	»	»	»	
Aand. fl. 500... 5	»	»	»	»	»	
Dito fl. 250... 5	»	»	»	»	»	
Bank-Actien... 3	»	»	»	»	»	
DENEM... Obl. Lond... 4	»	»	»	»	»	
BRAZIL... Dito dito... 5	78	4	1	78½	»	
LOUISIANA... H. & C... 5	»	»	»	»	»	
Am. Bk. H. & C... 5	»	»	»	97	»	
Dito Rothsch... 6	»	»	»	97½	»	
DARMST... Loten... 5	»	»	»	»	»	
NASSAU... Loten... 5	»	»	»	»	»	

Op eens verving een diepe stilte het gejoel... Een jong mensch, bleek van gelaat, droevig, zoo niet somber van voorkomen, tenger van gestalte, en geheel in het zwart gekleed, was de taal binnen gekomen.

Graaf MAX, want ook die was daar, onthutste bij des anderen verschijning en onttrok zich aan een levendig en luidruchtig onderhoud, waarvan hij de bestierder, de ziel was... In dien jongen vreemdeling had hij GIACOMO GRIPPI herkend: GIACOMO GRIPPI, door de algemeene *Amnestie* voor alle vervolging en gevaar beveiligd; GIACOMO GRIPPI, wiens verloofde hij liet omhengen; GIACOMO GRIPPI, die hem rekenschap kwam vragen van dat onschuldig vergoten bloed — die wrank komt zweven en eischen.

Die twee mannen groetten elkander toch beleidelijk: daarop drong GIACOMO zich door de menigte, en tot JULIUS B., die, immer om en bij de verrukkelijke *diva*, mogelijk, en GIACOMO, en B., en de bewuste vriend-schaps dienst reeds lang had vergeten. Na dat zij een paar woorden te zamen hadden gewisseld, verliet zij de zaal, en in het voorbij gaan trok JULIUS mij mede, en in een overvleijend *boudoir*, dat mijn vriend van binnen even goed als van buiten scheen te kennen. Daar vernam ik nu, dat GIACOMO dien zelfden avond een uitdaging aan graaf MAX had gezonden, en aan JULIUS B. had verzocht, hem het antwoord te brengen; dat hij dit in zijne ongeduldigheid niet had kunnen afwachten, en daarom nu zelf, met de dreiging op de lippen en de hel in het hart, een onmiddellijk en stellig antwoord kwam halen.

JULIUS verliet ons een keerde oogenblik en met het antwoord van MAX... De graaf had er in bewilligd, den volgende morgen ten twaalf ure, de verlangde goeddoening te geven.

In de *salons* had niemand iets van dit alles gemerkt; het feest werd niet weder gestoord. GIACOMO had het *Palazzo* verlaten.

III.

De plaats der bijeenkomst was aan den voet van den berg *Panfilippo*, tusschen *Castellamare* en de zee; het was een schilderachtige plek met rotsen en afgronden omgeven. Tegen het bestemde uur kwam JULIUS B. mij afhalen, en begaven wij ons naar GIACOMO, die mij tot zijn tweeden getuige had verkozen.

JULIUS onderrigtte mij in weinige woorden van de oorzaak van dit twee-

gevecht. MAX en GIACOMO behoorden tot dezelfde familie, eigenbaat, en anders niets was de oorsprong van des graven onverzoonlijken haat tegen zijn neef. Reeds in zijne jeugd had MAX door verkwingen van allerlei aard, en om zijne grenzeloze eerbijheid te bevredigen, zijn erfeel doorgelaten. Achter het masker eener afschuwelijke huichelarij, zocht hij toen, door ontelbare lagen, het verdere van den jongen GIACOMO, die reeds in zijne kindschheid een aanzienlijk vermogen bezat, hetwelk MAX beoogde, en hoe eer hoe beter wilde, neem, moest erren. Verleiding, braverij, twisten met afgezonden huurlingen, niets liet de graaf onbeproefd, maar GIACOMO's edel karakter en zijne onverschoortheid verijdelden alle de listen zijns vijands. Eindelijk had MAX zijn jongen vijand neef het hoofd verhit, en hem aangespoord aan den 1837 op *Sicilië* uitgebarsten opstand een werkdadig deel te nemen, en toen had hij zelf zijn slagtoffer der Napolitaansche politie aangereven, en om de eer aangezocht naar het oproerige gewest te worden gezonden.

Doch MAX had zijn duivelsch opzet moeten opgeven; en het was om zich te wreken op een man, dien hij, uit gewoonte, steeds als zijn gezworen vijand beschouwde, dat hij GIACOMO's verloofde, de schoone, jeugdige, tedere STEFFANA deed fusilleren...

De morgen was heerlijk geweest; maar tegen den middag paktten zich eenige wolken boven de golf van *Napels* te zamen; een onweder barstte los en de regen viel bij stroomen neder. Het werd duister en men kon de voorwerpen nauwelijks op vijftig schreden afstands onderscheiden. Eensklaps stiet GIACOMO zijn onwillekeurige en krampachtig aan: de bliksemstralen hadden hem zijn vijand aangewezen, die boven op een rots heen en weder wandelde en ons wachtte.

In weinige minuten stonden wij tegenover graaf MAX. Hij was alleen.

«Ik beet u welkom, mijne heeren,» zeide hij tot ons: «GIACOMO,» oo vervolgde hij, «ik dank den Hemel, dat hij u voor mijne wraak heeft voorbereiden... Zeg spoedig, welk wapen gij verkiest... Hier zijn degenen en pistolen...»

«Ik kies den degen, dat is het zekerste; gij weet, dat het tusschen ons een strijd is op leven en dood...»

«Op leven en dood,» herhaalde MAX en nam zijne pistolen en wierp ze in den afgrond... «Komme!»

Toen achtten wij het onzen pligt tusschen beiden te treden om de waarden van het tweegericht te regelen, en wij bragten den graaf onder oog, dat hij geene getuigen had.

«In een strijd op leven en dood ken ik slechts één getuige, dat is God, maar ik had uwe aanmerking voorzien, mijne heeren; daar hebt gij antwoord op dezelve.»

Hij toonde ons een brief door hem geschreven, die de verklaring in het dat hij zich zelven het leven had benomen.

«Ik hoop, dat die regeling ook GIACOMO's goedkeuring wegdraagt?» GIACOMO schreef tot antwoord iets in zijne portefeuille, hield het graaf voor; deze scheen er mede tevreden.

«En nu genoeg!» riep GIACOMO: «de dood zij nu onze eenige taal: de afgrond worde ons graaf en een verwijching onze lijkrede.»

Daarop verzocht hij aan JULIUS en mij, dat wij ons zouden verwijderen, om ons niet noodeloos aan geregtelijke vervolgingen bloot te stellen. Alle onze pogingen waren vruchteloos. Wij verwijderden ons op een ten afstand.

MAX glimachte: zijn lach was bitter en helsch.

GIACOMO was bedaard en onbewegelijk.

Toen begon een vreeselijke strijd. Gij, die dergelijke moordtooneelen bijgewoond, gij weet, wat het is. Gij, die er vreemd aan zijt, en die wroeging minder op uw geweten hebt, stelt u twee mannen voor, die den degen op elkanders ontholte borst gerigt, tegenover elkander van welke de ondsde wordt gedreven door de hoop op een gruwelijke winning, en de jongste is bezield met een lang bedwongen haat in vervloeking losbarst: twee mannen, wier oog aan de punt van den degen hangt, wier degen verraderlijk naar het hart van den zekt...

Eensklaps bukte zich MAX en stortte toen weder op GIACOMO, dezen aanval met de grootste koelbloedigheid hebbende afgeslagen, den zijn degen in de ribben stiet. terwijl hij zelf in den arm gewond. MAX viel brullende neder, maar sprong terstond weder overeind. dig sloeg het regelmatige gevecht tot een moordstrijd over: het was meer een strijd tusschen menschen, het werd een worsteling, als die schen den leeuw en den tyger... De dolinnigen waren met bloed

verheerlijkt worden, als hier door Jonathan gedaan wordt, wij zouden hem bezwaarlijk geloofd hebben. De schrijver doorloopt de verschillende aankondigingen; zie hier een gedeelte zijner bespiegelingen, bij het inzien der advertentie van huwelijks- en sterfgevallen:

Overigens echter ben ik altijd een weinigje gevoelig, als ik aan dat hatelijke punt der voltrokken huwelijken kom, en de drommel weet, hoe het komt, dat ik dan metermalen de Courant moet neerleggen, om mijn brilglas af te wagen. Dan denk ik soms bij mijzelf: «Wat staat dat hier kort en koel, getrouwd, en dat van een plechtigheid, waarbij zoveel hartstogten in het spel zijn! Hoe menig heeft hier in dat woord zijne aardsche zinnigheid uitgesproken! maar ook van hoe vele jammervolle geschiedenissen staan hier de eerste letteren!» Dan hecht ik in mijn gedachten aan dien enkelen draad, een lang zwart weefsel van ongeluk en lijden, tot ik, met een lach over mijne onnoozelheid, de hand in het rag mijn verbeelding sla. Soms roep ik mij ook het liefelijk beeld der bruiden voor den geest; dan zie ik ze, die aanvallige schepselen, die alle schoon zijn door de schoonheid des genogens, en alle rijk door den rijkdom des geluks. Evenwel vergert ik nooit haar onderling lot te vergelijken, dat zich vooral in den tijd eener feestviering zoo scherp afteekent. Hier zie ik er eene in een wit nedeloochsch kleedje, met een bloemtakje op de borst, door eenige hartelijke vrienden omgeven. Maar ginds verplaats ik mij in een vergulde zaal,

Met gouden luchters aan de wanden,
Waarop de bijen offers branden,

alles schitterende van pracht, weelde en genot. Daar zie ik de bruid, opgetooid als een Madonnabeeld, met kleederen, stijfstaande van goud en juweelen, als een vorstin gevierd en gehuldigd, door een' stoet van hovelingen omringd. Daar singen geene gasten een vrolijk bruidsfied, maar schimpende muzikanten blazen met onwillige lippen de fanfare der zegenwensching. Daar straalt op geen enkel gelaat ingenomenheid met het geluk der bruid; men legt er zijne belangstelling aan den dag door dansen. Dan — altijd dansen. Foei! in spijt van natuurlijke traagheid en gezond verstand, in spijt van Byron's *Waltz* en Hugo's *Fantômes*, zieh den Vampyr des bals in de armen te werpen! Eene vrouw, die dans, is lelijk. De gratie van houding en standens betwist ik niet; maar op het gelaat verwerkt die gelijkmatige trippeling der voeten eene onnoozele of eene wellustige uitdrukking. Eene bruid vooral moet niet dansen. Zij is eene vorstin; zij poscort in de dagen harer feestvreugde; zij moet zich niet overgeven; zij moet kiesch zijn. In den dans verzuimt de bruid (waarover zij anders zoo wel te waken weet) hare hartstogten te verbergen. Zij heet de gestorjerde, *napsta*, en zal zij zich nu door de woestheid harer bewegingen halfnaakt dansen? Foei, dat dwaalende stof op den blanke omjamblesem! Foei, die wellustige kreuklen in het gewijde bruidskleed! Foei, die gevierde Heilige in de armen eens vreemden! Tot de vrouwen toe, die niet dansen, zijn van den trippelndel bezeten. Haar oog volgt de rijen; haar hoofd buijpelt de maat der muziek na, en de voeten bewegen zich krampachtig naar den klank der luchtige walsnoten. Bij andere volken behandelde men de cederdienst als een dans; bij ons den dans als een eeredienst. *Valletarie ne nous flatte guère.*

Maar als ik bemerk, dat ik bitter word, stap ik dadelijk over op de geboorteblijden. Gij zoudt u vergissen, als gij meent, dat een oud vrijer die overstaat. Neen, ik heb zoo goed als iemand vader-ingewanden, of schoon de dooplijst er mij niet voor heeft te boek staan. Voorreest heb ik eene algemeene kinderliefde; maar daarenboven zijn er, die een bijzonder recht op mijn hart hebben; kinderens, die vader en moeder zeggen tot hen, die mijn hart broeder en zuster noemt; kinderens, van wie ik weet, dat ze in de vrees des Heeren zullen worden opgevoed, en alzoo, indien God er Zijn' zegen toe geeft, kinderen *blijven* zullen. O, en als ik dan bedenkt, dat een Engel een wederpaar houdt van dat register van namen, dat ik voor mij heb, en dat ik het begin lees van eene geschiedenis, die geene eeuwen zullen zien eindigen, dan mijmer ik: «Wat is de mensche, dat ghy syner gedenkt, ende hebt een weynigh hem minder gemaect als de Engelen, ende hem met eere ende heerlijkheyt gekroont.»

Wij zijn tot de dooden genaderd. Daar gekomen, overvalt mij altijd eene kleine huivering; het is alsof ik een kerkhof binnentreed, hetwelk ik nooit doen kan, zonder onwillekeurig den hoed af te nemen. En is het dan geen kerkhof, die doodenlijst der *Haarlemsche Courant*? Immers wandelen wij er af en toe tusschen graven; de eenderlinge afdeelingen zijn even zoo veld wijpelen, de berigten even zoo vele opschriften. En even tuis als ik op een kerkhof eenen grafsteen ongezeken kan laten, als ik hier geen enkel berigt over. Het is waar, dan schud ik soms het hoofd over de menschelelike dwaasheid, die zelfs onder het floersen lamfer de narrenbellen niet verbergen kan; maar meestal lees ik met warme belangstelling de uitdrukking der smart van bedroefde-betrekkingen; zelfs heb ik, in navolging der bezuikers van *Père la Chaise*, eene verzameling van belangrijke doodsadvertentieën bijeengebracht, die ik zou uitgeven, indien niet de smart, die haar in de pen gaf, mij te heilig was, om hare klagen tot letterkundige bijdragen te veredelen. Ja, om niets te verzwijgen, het is misschien kinderachtig, maar daar zijn doodsankondigingen, die mij tranen uit de oogen lokten, en, hetgeen nog sterker is, mij aan den mij gansch onbekenden ont slapene als aan een' vriend deden denken. Zie, ik ken haar niet; maar toch is mij de nagedachtenis eenermate lief van die jonge vrouw, waarvan de bedroefde echtgenoot onlangs berigtte: «Zij laat mij de herinnering na der zachtste en edelste hoedanigheden, geheiligd door het geloof aan Hem, wiens dood nu haar leven is.»

Ik voor mij nogtans, uit vrees van nog na mijn' dood, om het berigt van mijn' dood te worden uitgelachen, heb het aan mijne bloedverwanten niet durven overlaten mij uit te luiden; ik heb beschreven, dat mijn overlijden in den eenvoudigen vorm van:

*Heden overleed de Heer Jonathan *** in den ouderdom van *** jaren.* moet berigt worden, met een volstrekt verbod er bij, om te bepalen, dat door de nabestaanden geen rouw zal gedragen worden. Foei! ik word altijd boos, als ik die hatelijke woorden lees. Noem het vrij biggeloof, ik heb dien knippen weduwsluier, ik heb die donkere kleederen lief. Het is zoo natuurlijk, als de vader zijn doodsakleed aantrekt, dat ook de kinderen het gewaad van den vorigen dag ter zijde leggen. Wij zijn van den zak en de tasche der Israëlieten toch reeds ver genoeg afgeweken. De mode had immers overvloedig uitzonderingen gemaakt, om het eentoonige zwart behagelijk af te wisselen? Maar nu begint zelfs het laatste uiterlijk teken van rouw te verdwijnen. Ik zou ongelijk hebben daarover te klagen, indien in onze dagen de invendige droefheid geene uiterlijke symbolen meer behoefde, om te worden levendig gehouden. Maar hoe weinigen zijn er, die met den Oostersehe dichter van een' geliefden doode vragen mogen: «Zou hij een ander graf hebben dan dit hart?» Voor de overigen dan veroordeel ik het, dat men reeds in het gezigt van het lijk zich het vergeten gemakkelij begint te maken. «Ga vrij naar het bal, mijnvrouwe! Gij draagt immers geene rouwkleeding. En wie weet zoo juist, of de tijd, voor de rouwdracht over eenen vader bestemd, nog niet voorbij is?» Neen, die mijne kleine besitting verdeelen, zullen ook zwart moeten dragen, of, ik waarschuwen hen, mijne schim zal hen alle nachten in een donker lijkleed komen ont-rusten, totdat ze een gewaad aantrekken, waarvoor ze nog erger terugboven.

Bij het doorloopen der doodsadvertentieën, schiet mij somtijds nog eene andere gedachte te binnen — eene gedachte, niet aan de dooden, die hier vermeld staan, maar aan de geenen, wier naam ik hier niet vind — aan de arme dooden — of liever, aan de doode armen. Hun begraven gaat, even als hun geboren worden en sterven, onopgemerkt voorbij. Men stopt ze in eene groenen houten kist, draagt ze, alsof — de Hemel vergeve het mij! — alsof hun overschot een krenge ware, waarvan men het gezigt aan anderen behoort te sparen, langs achterstraten naar een afgelegen hoekwerk, en ontzegt hun ten slotte een plaatsje in de *Haarlemsche Courant*. En natuurlijk! er is immers toch niemand, die in hun leven of sterven belang stelt. O armoede! armoede! ik heb een open hart voor uw lijden; alles, wat mij aan u herinnert, wekt een pijnlijk gevoel in mij op. Als ik u ergens aanstref, bloos ik over u, en waar ik u niet zie, vraag ik: «Waarom niet hier?» Voorwaar, de dichters zijn ellendige leugenaars, die iedere menschelelike smart, en dus ook de jammeren der armoede, bij hun idealiseerende dragelijk noemen. Zij beschilderen zich met de wonden en fikkelens, die de arme onder zijne lampen verbijgt. Want zie! aan de ellende der *behoefte* is alle poezij vreemd. De armoede bedroeft niet alleen, maar welkagt; zij schokt niet, maar knaagt; zij wekt geen beklag, maar verachting; zij is groene wonde, maar een kanker; zij sloopt niet, maar vermagort; zij laat het niet, even als iedere smart, bij enkele alsmeuten, maar verbitert voor altijd den smaak; zij is te ondragelijker, naar mate zij zorgvuldiger niet ontweerd wordt; zij maakt den vader- en moederzegen tot vader- en moedersmart; zij rust als een vloek op de woning, waarin

gastvrijheid en mededeelzaamheid balling zijn; zij verkort de genogens der vriendschap, en vergalt het genot der liefde; zij onttoit voor haar slagtoffer de schoone aarde, waarop hem geen lente of zomer aanbreekt, als die voor hem geen bloemen of vruchten voortbrengt, maar waarop in zijn oog altijd winter, dorheid en onvruchtbaarheid heerschen; ja zij verengt voor hem het aardrijk, en doet het inkrimpen tot het plekje, waar binnen hem de behoefte bant; zij brandt hem aan zijne woning, zonder hem het verblijf te veraangenamen; zij brandt in de hitte des zomers, huilt in het loeijen van den storm, en smert in de koude des winters; zij doorweekt zijn brood met tranen, en schudt zijn leger hard; zij leert hem iedere bede veronachtzamen, om die eene: «Geef ons heden ons dagelijksch brood!» Zij maakt hem wars van de aarde, zonder hem van het aardsche af te trekken; zij maakt iederen dag den anderen gelijk, en lost alle wenschen en hartstogten in den enkelen zurst der begeerlijkheid op; zij is de algemeene vervulling van den vloek des Heeren: «In het sweet uwes aenschijns sult ghy uw brood eten.»

Rust zacht, arme broeders en zusters, gestorven zonder een plaatsje op het fatsoenlijk doodenregister te erlangen! Ziet, dit is de laatste vernedering, u aangedaan. Drie voeten onder de aarde bestaat er geen verschil tusschen fatsoenlijk en onfatsoenlijk meer, en al ligt uwe kist ongekruid door een' steen; zoo als die, welke ginds, op den lijkheuvel van den hooggeborene, naam en blaazen ten toon draagt, de Engel der opstanding is geen heraldicus. In zeker opzigt wordt ieder adellijke met zijne wapenen begraven; onder de doodsadvertentie van elk edelman zou men, even als in de stamboom bij het uitschrijven des geslachts, een uurslag en zeisen kunnen teekenen. De dood casceert allen; hij verbreekt den degen boven het graf des krijgsman, den scepter boven het mausoleum des vorsten, het wapenbord boven het cenotaph van den baron, en boven uw zandhoop den bedelstaf. Rust dan zacht, arme broeders en zusters, gestorven zonder een plaatsje in de *Haarlemsche Courant* te erlangen.

PRIJZEN DER PERCEELEN.

Gereeld op Maandag 27 April 1840, in het O. Z. Heeren-Logement te Amsterdam.

DES MIDDAGS TEN 12 URE.

De Helst in de Katoen-Plantage, genaamd de *Zuurigheid* en de *Kostgrond Ongegend*, aan het gedolven Kanaal van de Vredenburg-Kreek, ter rechterhand in het opzigen, en de tweede genoemde, zijnde *Kostgrond*, in de Wajamoe-Kreek, en dat met alle dezelve Gronden, Gebouwen, Sla-venmagt, Materialen, enz. f 24,000. Opgeh.

DES AVONDS TEN 5 URE.

- N. 1. Een Huis, c. a., op den Haarlemmerdijk, benoosten de Binnen-Oranjestraat, N. 1487. f 4,100. — f 700. J. G. Schröderhof.
- N. 2. Een Winkelhuis, c. a., op den Haarlemmerdijk, benoosten de Binnen-Oranjestraat, N. 1472. f 3,225. — f 175. T. J. B. Westervoudt.
- N. 3. Een Koopmans-Winkelhuis, c. a., in de Prinsengracht, Z. Z., nabij de Keizersgracht, N. 3825. f 4,450. — f 500. A. Schouten.
- N. 4. Een Huis, c. a., op den Haarlemmerdijk, tusschen de Buiten-Dommerstraat en het Haarlemmerplein, N. 2421. f 3,625. — f 500. Dito.
- N. 5. Een Winkelhuis, c. a., op den Haarlemmerdijk, tusschen de Binnen-Oranje- en Dommerstraten, N. 2045. f 3,650. L. G. Westenberg.
- N. 6. Een Koopmanshuis, c. a., op den Zwaneburgwal, naast het Hoekhuis van de Raamgracht, N. 4216. f 4,525. H. Geijzelar.
- N. 7. Twee Huizen, c. a., in de Amstelstraat, tusschen het Muiderplein en Turfsteegje, N. 45 en 46. f 3,050. — f 400. A. van Minden.
- N. 8. Een Huis, c. a., in de Kerkstraat of Weesperveld, N. 6257. f 2,050. J. F. Schutte.
- N. 9. Twee Huizen, c. a., in de Uilenburgerstraat, schuins over de tweede Batavijerwaarsstraat, N. 362 en 363. f 825. B. Brugman.
- N. 10. Een Huis, c. a., in de Batavijerstraat, N. 6115. f 310. A. v. Nijnden.
- N. 11. Een ledig Erf, in de Verwerstraat, schuins over het Perceel N. 6, N. 4144. f 70. — f 20. C. H. Heije.
- N. 12. De helst in een Koopmanshuis, c. a., op den Nieuwezijds Achterburgwal, tusschen de Toren- en Huiszittensteegen, tegenover het Postkantoor N. 2943. f 1,950. — f 50. Opgeh.
- N. 13. Een Winkelhuis, c. a., op het Damrak of Water, tusschen de Kapelsteeg en Tenelike Kade, N. 1652. f 4,700. — f 700. W. D. F. Bultman.
- N. 14. Een Huis, c. a., in de Oudezijds-Apostelsteeg, in den Bethlehems gang, N. 55. f 425. — f 45. H. Geijzelar.
- N. 15. Een Winkelhuis, c. a., in de Hazenstraat tusschen de Elandstraat en Lauriergracht, N. 1026. f 1,125. — f 225. J. F. Schutte.
- N. 16. Een Huis, c. a., in de Reguliersdwarsstraat, tusschen de Vijzelstraat en Botermarkt, N. 4623. f 1,275. — f 100. C. H. Heije.
- N. 17. De Opstal van een Huis, c. a., voorheen genaamd *Oud Holland*, in de Plantage-Rapenburggracht, N. 6976. f 330. — f 200. J. Moele.
- N. 18. Een Huis, c. a., in de Verwerstraat, tusschen de Raamgracht en Staalsstraat, N. 4152. f 1,450. J. Feije.
- N. 19. De opstal van eene in werking zijnde Vellenbereiderij, c. a., aan den Overtoomsehe Weg, Stille Zijde, tegenover het Erf der gewezen Brouwerij de *drie Brannen*, N. 888. f 725. — f 5. Opgeh.
- N. 20. Een Huis, c. a., in de Nieuwstraat, bij den Nieuwendijk, N. 2358. f 1,400. — f 150. C. Smit.
- N. 21. Een Huis, c. a., op Boomsloot, tusschen Krom-Boomsloot en de Korte Koningdwarsstraat, N. 3047. f 520. — f 125. H. Geijzelar.
- N. 22. Een Winkelhuis, c. a., in de tweede Laurierdwarsstraat, tusschen de Lauriergracht en Laurierstraat, N. 1293. f 1,225. — f 30. J. F. Schutte.
- N. 23. Een Winkelhuis, c. a., in de tweede Laurierdwarsstraat, tusschen de Lauriergracht en Laurierstraat, N. 1303. f 875. — f 2. J. van Duuren.
- N. 24. Een Winkelhuis, c. a., in de Bloemstraat, over de Akolijstraat, N. 2720. f 1,575. — f 5. J. F. Schutte.
- N.B. Het perceel N. 15 is niet gereeld.

Advertentiën.

VERANDERING VAN WOONPLAATS.

H. BOUMAN, van de Prinsengracht bij den Anstel, naar den Stads Timmerhuis. (5707)

(5708) Het alleraangenaamst, aan den Dreef van den Hout, onder de Jurisdictie der Stad *Haarlem*, gelegen, en bijzonder wel onderhouden BUITEN-VER-BLIF, genaamd *SOUVENIR*, bevattende, behalve Keuken, Kelder, enz., zes Kamers en voorzien van alle gemakken, op den 21 Maart II. te *Haarlem* gereeld, doch opgehouden, zal dien ten gevolge op den *Elften Mei* eerstkomenden, in het O. Z. Heeren-Logement te Amsterdam, des Avonds ten 5 ure precies, door den aldaar residenten Notaris H. MEIJER CLUWEN in veiling gebragt, en aan den meestbiedende of hoogstbijnende verkocht worden, en alsdan door den Kooper DADELIJK KUNNEN WORDEN AANVAARD. Inmiddels is hetzelve van nu af, dagelijks van 12 tot 3 ure te bezigtigen, en kan men, des verkiezende, nadere informatie bekomen bij den Makelaar D. DE VRIJND te Amsterdam, en bij de Makelaars W. VAN DER VLUGT, J. BROESE, N. J. VAN BENNEI, en J. E. BRINKMAN te *Haarlem*.

De Papieren en Bewijzen van Eigendom zullen vier dagen vóór en op den Verkoopdag ten Kantore van gemelden Notaris H. MEIJER CLUWEN ter visie liggen.

(5708) De Makelaars H. MONTAUBAN VAN SWINDREGT, F. VAN DAM en F. N. MONTAUBAN VAN SWINDREGT, te Rotterdam residenten, zullen, op *Woensdag* den 13den *Mei* 1840, (in plaats van op *Woensdag* den 8den *Mei*), des middags ten *Twaalf Ure*, in het Locaal der *Openbare Verkoopingen*, op de Scheepmakershaven en hoek der Bierstraat, in het openbaar Veilen en Verkoopen:

Eene puiks puike en vers aangebragte partij van omtrent 14,000 *Memelsche DEELEN*, van onderscheiden dikte, breedte en lengte; liggende in het Pand genaamd de *Zoutbeet*, bij de Maaslaan, aan de oostzijde der Stad, alwaar dezelve daags vóór en op den dag der Veiling, bij Kavelingen, gnommerd ter bezigtiging gereeld zullen liggen. Inmiddels nadere onderrigting te bekomen bij de Makelaars.

(5709) Kunsten en Wetenschap.

Op den 8den *Mei* aanstaanden en volgende dagen, zal er openbaar worden vercocht:

HET KABINET VAN OUD- EN ZELDZAAME VOORWERPEN VAN KUNST, SCHILDERI HANDSCHRIFTEN, ENZ.

NAGELATEN

door wijlen den Heer A. J. STEENECRUIJTE ANTWERPEN.

Eene onvermoede navorsching van 50 achtereen volgende jaren besteden van aanzienlijke sommen gelds, tot het bijeenverzamen stellen van dit Kabinet, hebben hetzelve eenen Europeeschen roem verworven. De talrijke klassen, waaruit hetzelve is zamengesteld, terwijl het geheel bevat de verzameling van een groot aantal uit de *Vlaamsche, Hollandsche en Italiaansche* Scholen, kost in Ivoor, Koraal, Hout en andere Metalen; eene rijke verzameling teel, Kristal en Glaswerk, Oudheden van verschillende Volkere Handschriften (*Manuscripten*) van hoog belang, en ondersche gewrochten: en worden Heeren Liefhebbers in de gelegenheid ge-Kabinetten met de merkwaardigste Stukken te verkrijgen.

De *Catalogussen* zijn in Nederland te verkrijgen, als: te Amsterdam bij den Heer IMMERZEEL Jr., en bij de Heeren BUFFA en te Rotterdam, bij den Heer JACOB, in de Hooftst.

(5710) EEN GEHUWD PERSOON.

van de Protestantische Godsdienst, ervaren in de Neder- en *Fransche en Engelsche Talen*, en van goede getuigenissen, verzich gaarne geplaatst op een Administratie Bureau, of om eenig waar te nemen. Iemand hierop reflecterende, adressere zich met briefjes, onder Letter M., aan het Bureau van den *Avondbode*.

(5711) Een gendmitteerd Huisonderer.

in de Neder- en Hoogduitsche, *Fransche en Engelsche Talen*, Protestantische Godsdienst, eenige Uren vrij hebbende, biedt matigen prijs zijne dienst aan Onders en Voogden. Adres met Briefjes, onder Letter C., aan het Bureau van den *Avondbode*.

(5712) GOEDKOOPE UITGAVE.

Bij den Boekhandelaar J. F. SCHLEIJER, te Amsterdam, zijn van de Pers gekomen de Eerste Afleveringen van de

ALGEMEENE

Geschiedenis des Vaderlands.

van de vroegste tijden tot op heden;

DOOR

J. P. AREND.

Met PLATEN, KAARTEN en PORTEITEN, in STAAL gegraven. Bij de uitgave van deze eerste Afleveringen kan de Uitgever het Vaderland- en Letterlievend publiek op dit belangrijk Werk eene wezenlijke behoefte zal voorzien, opmerksaam te maken zich, dat zoowel inhoud als uitvoering de algemeene goedkeuring dragen, daar de Schrijver met gepaste uitvoerigheid, oordnauwkeurig en opattiglijk zijne moeijelijke taak behandelt; ten in staal gegraveerde Kunstplaten de voornaamste gebeurtenissen welk voorstellen.

Dit, gevraagd bij den zuiveren druk, het fraaie papier, en geringen prijs van slechts *Vijftig Centen* voor iedere Aflevering, Maandlijks eene in het licht verschijnt, of f 6 voor een Deel van veringen, uit huija vierhonderd bladzijden klein folio, met 12 *beelde*, doet den Uitgever vertrouwen, dat deze onderneming aanmoediging en ondersteuning zijner landgenooten zal verwerven, reeds aanvankelijk heeft mogen ondervinden.

De Heeren DETERMEIJER WESLINGH en ZOON hebben gereeld op den Eersten *Mei* 1840, en vervolgens dagelijks, met uitzondering Zaterdag, Zon- en Feestdagen, des voormiddags van 10 tot 12 hunnen Kantore zal worden gevanceerd, tot betaling der vervallen van de Obligatiën, ten laste van *Zijne Majesteit den Koning* *marken*; alsmede tot Afgifte van NIEUWE COUPONS, bij alle *OBLIGATIËN*, waaraan dezelve ontbreken, en van welke de verchenen geweest op primo Januarij en primo Julij 1839, al zelfden voet en wijze, zoo als bevoorens ten Kantore van wijlen C. J. WILLET, heeft plaats gehad.

Schouwburgen, Concerten, en

STADS SCHOUWBURG. Woensdag den 29 April 1840. De BRUID VAN VRELAND, OF WIE IS DE BRUIDGOM? Blijfs Bedrijven, naar aanleiding van het Hoogduitsche stuk, van J. F. *thum*, voor het Nederlandsch Tooneel bewerkt door den Heer *bol*. Gevoeld door: DE GRIPSY, OF HET GESTOLEN KIND, Nieuw let-Pantomime, gemontereerd door den Balletmeester A. P. *Haume*; Muzik van den Heer A. *Berkijn*; Decoratiën van den Heer *de Vries*. Aanvang ten 7 1/2.

Verwacht op Zaterdag 2 *Mei*: WILLIAM SHAKESPEARE, OF de Historiel Tooneelspel, in één Bedrijf, door den Heer C. J. *Ro* vertoond.

THÉÂTRE FRANÇAIS.

Mercredi 29 April 1840. présentation au bénéfice de Mr. et Mlle. *Gourdon*. UNE VISION LES SALTIMBANQUES et MICHEL ET CHRISTINE. Cet ouvrage sera les enfans du bénéficiaire.

On commencera à 6 1/2 heures précises.

Samedi 2 *Mei* 1840. (Pour la Clôture définitive de l'Année *th* Au bénéfice de Mr. *Baudot*: représentation extra-ordinaire à laquelle joindront Mrs. *Paulin*, *Hébert*, Mad. *Hébert* du Théâtre Royal de *et* Mad. *Albert* du Théâtre de la Renaissance, LUCIE DE LAM *L'Affiche* du jour indiquera la pièce, dans laquelle jouera Mad. *A*.

HOOGDUITSCH SCHOUWBURG.

(Beneficent) stelling van den Heer N. *Judels*. Dinsdag 5 *Mei* 1840. De KON PRUISSEN EN DE TOONEELSPELER, Blijspel met Zang, in één Bedrijf. D. J. *Kamphuisen*. Na hetzelve: DE HEEZ LESTIG, DEURWAARDER DICHTER, Blijspel met Zang, in twee Bedrijven, door J. *Grave*. DE BLOEDZIGERS, OF DE MINNEHANDEL IN DE APOTHEEK, Vrolijk met Zang, in één Bedrijf, door A. *Ruyssch*. Aanvang ten 7 1/2.

N.B. Entrée-Biljetten zijn van heden af aan dagelijks verkocht M. *Sagui*, Amstelstraat, N°. 30, in het Costum-Nagel.

SALON DES VARIÉTÉS, in de *Nes*. Woensdag 29 April 1840. De *BARBIER VAN SEVILL*, OF DE ONNUTTE *V* Zangspel, in vier Bedrijven; muzik van *Rossini*. De Entrée is 75 Cents, welke in vertering zal worden aangecomen. J. E. DUPON.

CONCERT.

De Ondergeteekende, violist aan den *Stads* *Lary* alhier, heeft de Eer het toekunstminnend Publiek door de rigten, dat hij voornemens is te geven, op Vrijdag 1 *Mei* 1840, *Groot Frascati*, in de *Nes*, een *Groot Vocal en Instrumentaal* *CON* Hetzelve allen luister willende bijzetten, heeft hij getracht hiertoe voornaamste Meesters dezer stad te wonden geadsisteerd. Prijs f 1.99. L. A. KLEINE.